

ТЕХНОПАРКИ ЯК СТИМУЛЮЮЧИЙ ФАКТОР ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

TECHNOLOGICAL PARKS AS A PROMOTIVE FACTOR FOR INNOVATION-INVESTMENT DEVELOPMENT IN UKRAINE

Анастасія ІЛЬІНА,
здобувач кафедри економічної теорії та
конкурентної політики, Київський національний
торговельно-економічний університет

Anastasiya ILYINA,
PhD Applicant of the Department of Economic
Theory and Competition Policy, Kyiv National
University of Trade and Economics

Зміни в державній інноваційній політиці розвинених країн світу на основі розширення діяльності вищих навчальних закладів і бізнес-структур обумовлені потребою у формуванні принципово нової моделі інноваційної системи, що виникла при переході до економіки знань, яка б ураховувала узгодженість державних, корпоративних та академічних інтересів. Так, економічний та соціальний розвиток країн багато в чому залежить від здатності промислового виробництва впроваджувати інноваційні процеси, основним фактором чого є різні інноваційні структури, зокрема технопарки. Вони відіграють велику роль у забезпеченні швидкого впровадження результатів науково-дослідних робіт та винаходів у виробництво, а також сприяють інтенсивному розвитку науково-технічного прогресу й комерціалізації технологій надвисокого рівня, збільшуючи конкурентоспроможність держави та її економіки. Для України на сьогодні це питання залишається досить актуальним та потребує суттєвого вирішення.

Ряд вітчизняних і зарубіжних науковців у своїх працях намагаються дослідити сутність технопарків, здійснюючи водночас аналіз динаміки їх показників та стану роботи в сучасних умовах. Однак аналізу зв'язку між динамікою показників діяльності технопарків та інноваційно-інвестиційною діяльністю промислового сектора України приділено недостатню увагу, що потребує подальшого вивчення.

Метою статті є дослідження впливу технопарків на розвиток інноваційно-інвестиційної діяльності промислових підприємств України, а також розробка заходів щодо посилення стимулюючого впливу з боку держави на інноваційно-інвестиційний розвиток України на основі створення технопарків.

Основним завданням технопарків, як свідчить світова практика, є залучення фінансових коштів у сферу інноваційного підприємництва, за рахунок чого стимулюється зростання інновацій у сфері високих технологій. Досягнення цього завдання є можливим за рахунок тісної взаємодії капіталу (відособленого майна) й науково-технічного центру (вищого навчального закладу), чію науково-дослідну, дослідно-конструкторську та технологічну діяльність даний капітал покликаний фінансувати. Вказаний капітал утворюється за рахунок внесків інвесторів у статутний фонд комерційної організації, структура якої допускає відособлення майна юридичної особи від майна його засновників, а отже, служить формуванню капіталу [1, с. 13].

Технопарки є основними елементами інноваційної інфраструктури в усіх розвинених країнах світу, що забезпечує функціонування інноваційної моделі національної економіки. Вони здійснюють комерціалізацію наукових досліджень університетських, академічних та інших дослідницьких центрів, наукова продукція яких за допомогою інноваційних процедур доводиться до промислових і комерційних структур [2, с. 10].

Органи державної влади здійснюють відносно технопарків особливу економічну політику, яка охоплює надання податкових та кредитних пільг, цільове фінансування окремих інноваційних розробок, державне замовлення на інноваційну продукцію тощо. Успіх технопарків пов'язаний з територіальною близькістю підприємців, технологічних компаній, науково-дослідних інститутів та інвесторів, а також з наявністю інфраструктури для появи нових компаній [1, с. 14].

Поеднання інтересів науковців, промисловості й держави обумовило бурхливе зростання кількості наукових, науково-технологічних і технологічних парків, яких у світі нараховується понад 700 різних видів [2, с. 10].

В Україні, починаючи з 1999 року, з метою стимулювання інноваційної діяльності було створено нормативно-правову базу щодо організації створення технопарків [2, с. 10]. Відповідно до Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технопарків» технопарки є добровільними об'єднаннями суб'єктів наукової, науково-технічної та підприємницької діяльності, що представляють інноваційні структури у вигляді груп юридичних осіб, діючих на підставі угоди про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів з метою створення організаційних засад виконання проектів технопарків з виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій і забезпечення промислового випуску конкурентоспроможної продукції на світовому ринку [3].

Крім того, у 2012 році в Україні прийнято Закон України «Про індустриальні парки», який визначає правові та організаційні засади створення й функціонування на території країни даних структур. Згідно з цим документом індустриальним парком є визначена ініціатором створення відповідно до містобудівної документації облаштована відповідною інфраструктурою територія, в межах якої учасники можуть здійснювати господарську діяльність у сфері промислового виробництва, а також науково-дослідну діяльність, діяльність у сфері інформації і телекомунікацій на умовах, визначених цим законом та договором про здійснення господарської діяльності в межах індустриального парку [4].

Так, 17 липня 2012 року за рішенням Кабінету Міністрів України до реєстру Національних проектів як складова Національного пріоритету «Нова інфраструктура» було включено національний проект «Індустриальні парки України», метою якого є створення 10 пілотних індустриальних парків із сучасною інженерною та сервісною інфраструктурою в різних регіонах України. Це дозволить значно полегшити доступ інвесторів до ринку на обраних територіях, визначити основні необхідні інструменти, які можуть застосовуватися державою для підтримки найперспективніших галузей, а також відпрацювати робочу схему планування, створення й управління індустриальними парками в Україні [5].

Якщо технопарки є формами системи співпраці комерційної організації,

У статті визначено сутність технопарків та їх основні завдання згідно зі світовою практикою. Проаналізовано показники, які характеризують діяльність зареєстрованих технопарків в Україні, а також інноваційно-інвестиційну діяльність вітчизняних промислових підприємств. Досліджено вплив технопарків на розвиток інноваційно-інвестиційних процесів у промисловому секторі України. Розроблено заходи щодо активізації діяльності зареєстрованих технопарків та надано пропозиції зі створення нових перспективних технопарків в Україні.

There had been defined in the article the essence of technological parks and their basic tasks according to the international practices. There had been analyzed indicators defining the activities of registered technological parks in Ukraine and innovation-investment activities of domestic industrial enterprises. There had been studied the influence of technological parks on the development of innovation-investment processes in the industrial sector of Ukraine. There had been developed the activation measures for the registered technological parks activities in Ukraine. There had been given the suggestions of new perspective technological parks development in Ukraine.

Таблиця 1. Кількість зареєстрованих технопарків в Україні протягом 2000-2011 років

Назва технопарку	Обсяг реалізованої інноваційної продукції, млн. грн.	Місце реєстрації	Дата реєстрації
«Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка»	406	м. Київ	червень 2001
«Інститут електрозварювання ім. Є.О. Патона»	8792	м. Київ	липень 2000
«Інститут монокристалів»	2957	м. Харків	липень 2000
«Вуглемаш»	54	м. Донецьк	листопад 2001
«Інститут технічної теплофізики»	5	м. Київ	вересень 2002
«Київська політехніка»	30	м. Київ	червень 2003
«Інтелектуальні інформаційні технології»	**	м. Київ	грудень 2003
«Укрінфотех»	14	м. Київ	листопад 2002
«Агротехнопарк»	**	м. Київ	жовтень 2007
«Еко-Україна»	Не пройшов державної реєстрації	м. Донецьк	-*
«Наукові і навчальні прилади»	Не пройшов державної реєстрації	м. Суми	-*
«Текстиль»	**	м. Херсон	грудень 2007
«Ресурси Денбасу»	Не пройшов державної реєстрації	м. Донецьк	-*
«Український мікробіологічний центр синтезу та новітніх технологій (УМБІЦЕНТ)»	Не пройшов державної реєстрації	м. Одеса	-*
«Яворів»	1,5	Львівська область	серпень 2007
«Машинобудівні технології»	**	м. Дніпропетровськ	листопад 2008

Складено автором за даними [2, с. 10; 6; 7, с. 7-8]

науково-технічного центру та підприємства (суб'єкта підприємницької діяльності – комерційної юридичної особи), орієнтованих на виробництво високотехнологічної продукції [1, с. 13-14], то індустріальні (промислові) парки являють собою юридично відокремлені цілісні земельні ділянки, призначені для розміщення промислового виробництва, для яких досить часто поширюються спеціальні режими економічної діяльності та в окремих випадках особливий податковий режим, відмінний від загального. Тут державна підтримка при застосуванні широкого спектру інструментів (податкові канікули, пільгові податкові ставки, інвестиційний податковий кредит тощо) спрямована насамперед на здійснення інженерної підготовки ділянки, забезпечення постачання газу, електричної та теплової енергії, води, функціонування системи водовідведення, проведення та налагодження транспортних комунікацій (автомобільні дороги, доступ до портів, аеропортів, залізничних колій) і розбудову прикладної інфраструктури (адміністративні будівлі, складські приміщення тощо), що дозволить значно зменшити витрати інвесторів [6].

На сьогодні в Україні розроблено проекти нормативно-правової та законодавчої бази щодо спрощення процедури реєстрації індустріальних парків і надання учасникам пільг і митних преференцій, проведено переговори з представниками консалтингових компаній щодо підготовки попереднього техніко-економічного обґрунтування, а також розроблено механізм фінансування й технічне завдання для його розробки. Однак відсутність фінансування для запланованої реалізації Проекту до кінця 2014 року є основною проблемою. Тому нині здійснюється активний пошук потенційних учасників проекту, що потребує значних зусиль [5].

Отже, оскільки в Україні питання щодо створення індустріальних парків залишається відкритим, слід зосередити увагу на діяльності 16 зареєстрованих технопарків, створених за участю інститутів НАН України, українських університетів і вітчизняних промислових підприємств [7, с. 7].

Так, за час розвитку українських технопарків можна виділити період стабільності (2000-2004 роки) та порушення зобов'язань з боку держави (починаючи з 2005 року) [6].

Як бачимо з даних **табл. 1**, найбільші обсяги реалізованої інноваційної продукції мали технопарки, зареєстровані у 2000 році, на тлі яких особливо виділяється «Інститут електрозварювання ім. Є.О. Патона». Однак обсяг інноваційної продукції, реалізованої технопарками, зареєстрованими пізніше, з кожним роком зменшувався. За 2004-2006 роки, а також за період, починаючи з 2009 року, не було зареєстровано жодного технопарку, а технопарки «Інтелектуальні інформаційні технології», «Агротехнопарк», «Текстиль» та «Машинобудівні технології» мали надто низький обсяг, який навіть не відображався у розширеному вигляді. Це в свою чергу призвело до поступового зменшення протягом 2004-2006 років кількості новостворених робочих місць (**табл. 2**).

Крім того, у 2005 році спостерігається суттєве збільшення бюджетного балансу на 172 млн. грн., який до 2004 року поступово знижувався та становив від'ємне сальдо у 57 млн. грн. Цьому послужило різке зниження податкових пільг до 34 млн. грн., коли до 2004 року їх обсяг за умов поступового зростання збільшився до 173 млн. грн. Так, незважаючи на зменшення прийнятих проектів технопарку, обсягу кредитів, а також обсягу інвестицій за 2004 рік (що до 2008 року поступово знижувався), кількість новостворених робочих місць у 2004 році збільшилась на 205 одиниць порівняно з 2003 та становила 828 місць за умов відсутності зареєстрованих за цей період технопарків. Цьому явищу посприяло збільшення обсягу податкових пільг на прибутковість від реалізованої інноваційної продукції, яка за 2005-2006 роки помітно зросла, починаючи поступово зменшуватися з 2007 року (**табл. 2**).

Досить важливу роль у створенні робочих місць на основі технопарку відіграє й бюджетне фінансування, обсяг якого простежується лише у 2007-2008 роках, на що суттєво вплинуло створення найбільшої кількості технопарків у 2007 порівняно з іншими роками. Це явище також помітно відобразилося на значному збільшенні числа підприємств, які займалися

Таблиця 2. Техніко-економічні показники технопарків України у 2000–2011 роках

Показник	2000–2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Прийняті проекти технопарку	60	29	11	8	0	0	2	6	3	0	0
Реалізація продукції за проектами ТП, млн. грн.	177	618	1284	1787	2273	2280	2200	2100	1900	455	1,996
у т.ч. в рамках спецрежиму	177	618	1284	1787	1600	1100	870	852	319	214,8	1,996
у т.ч. експорт	74	83	143	294	367	350	311	99	46	248,3	0
Обсяги імпорту, млн. грн.	71	160	287	373	115	129	88	278	50	-	-
Нараховано податків і мит, млн. грн.	32	97	219	289	183	265	231	69	28	101,7	1,5
у т.ч. перераховано до бюджету	7	37	91	116	149	230	209	66	19	77,7	1,50
податкові пільги	25	60	128	173	34	35	22	3	9	24	0
Бюджетний баланс, млн. грн.	-18,5	-23	-37	-57	115	195	187	63	10	53,7	1,50
Створено нових робочих місць, од.	314	610	623	828	399	166	201	222	190	25	0
Обсяги інвестицій, млн. грн.	0,5	0	320	129	11	8	6	1	20	0,4	0
Обсяги кредитів, млн. грн.	104	287	367	360	196	405	286	1145	212	-9,6	0
Бюджетне фінансування, млн. грн.	0	0	0	0	0	0	24	27	0	0	0
Заборгованість перед бюджетом, млн. грн.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Складено автором за даними [7, с. 8]

Таблиця 3. Основні показники інноваційної активності промислових підприємств України за 2000-2012 роки

Рік	Підприємства, що займалися інноваціями		Обсяг витрат, млн. грн.							
	Кількість	%	Разом	У тому числі за напрямками						
				НДР ¹	у тому числі		Придбання інших зовнішніх знань ²	Підготовка виробництва для впровадження інновацій ³	Придбання машин, обладнання та програмного забезпечення ⁴	Інші
внутрішні	зовнішні									
2000	1705	18,0	1760,1	266,2	X	X	72,8	163,9	1074,5	182,7
2001	1697	16,5	1979,4	171,4	X	X	125,0	183,8	1249,4	249,8
2002	1808	18,0	3018,3	270,1	X	X	149,7	325,2	1865,6	407,7
2003	1496	15,1	3059,8	312,9	X	X	95,9	527,3	1873,7	250,0
2004	1359	13,7	4534,6	445,3	X	X	143,5	808,5	2717,5	419,8
2005	1193	11,9	5751,6	612,3	X	X	243,4	991,7	3149,6	754,6
2006	1118	11,2	6160,0	992,9	X	X	159,5	954,7	3489,2	563,7
2007	1472	14,2	10850,9	986,5	793,6	192,9	328,4	X	7471,1	2064,9
2008	1397	13,0	11994,2	1243,6	958,8	284,8	421,8	X	7664,8	2664,0
2009	1411	12,8	7949,9	846,7	633,3	213,4	115,9	X	4974,7	2012,6
2010	1462	13,8	8045,5	996,4	818,5	177,9	141,6	X	5051,7	1855,8
2011	1679	16,2	14333,9	1079,9	833,3	246,6	324,7	X	10489,1	2440,2
2012	1758	17,4	11480,6	1196,3	965,2	231,1	47,0	X	8051,8	2185,5

¹ До 2007 року – дослідження і розробки.
² До 2007 року – придбання нових технологій.
³ З 2007 року показник віднесено до інших витрат.
⁴ До 2007 року придбання машин та обладнання пов'язано з впровадженням інновацій.

Складено автором за даними [8; 9]

інноваційною діяльністю (табл. 1-3). Відповідно кількість новостворених робочих місць за даний період помітно зросла, що в свою чергу стало чинником значного збільшення інноваційних витрат у 2007 році порівняно з 2006: із них витрат на придбання інших зовнішніх знань – на 168,9 млн. грн.; витрат на придбання машин, обладнання та програмного забезпечення – на 3981,9 млн. грн.; інших витрат – на 546,5 млн. грн. (табл. 2, 3).

У 2004 році, коли бюджетний баланс становив найменший обсяг за рахунок суттєвого збільшення податкових пільг, можна спостерігати помітне збільшення обсягу загальних інноваційних витрат, з яких особливо збільшився обсяг витрат на придбання інших зовнішніх знань, витрат на підготовку виробництва для впровадження інновацій і витрат на придбання машин, обладнання та програмного забезпечення. Однак кількість підприємств, що займалися інноваційною діяльністю, за 2003-2006 роки помітно зменшилась. У більшості випадків це пов'язано зі скороченням у 2003 році числа прийнятих проектів технопарків, які до 2005 року знизилися до нуля, а також зі збільшенням впроваджених нових технологічних процесів, у тому числі маловідходних, ресурсозберігаючих, які до 2005 року поступово зростали та потребували суттєвої обробки, на що була налаштована значна кількість промислових підприємств (табл. 2-4).

У 2004 та 2007 роках темп зростання реалізованої інноваційної продукції був значно швидшим порівняно з іншими роками, що підтверджується

збільшенням інноваційної активності промислових підприємств. Однак за період з 2003 по 2005 рік відбувалося поступове зменшення кількості підприємств, які впроваджували інновації, на що особливо вплинуло зменшення числа підприємств, які займалися інноваційною діяльністю (табл. 1, 4).

Слабке зростання обсягу реалізованої продукції на експорт за 2007 рік спричинило незначне зменшення обсягу витрат на науково-дослідні роботи, тоді як за 2008 обсяг реалізованої продукції на експорт збільшився на 8966,5 млн. грн. за умов зменшення обсягу принципово нової реалізованої інноваційної продукції на 7617,1 млн. грн. При цьому спостерігалось значне збільшення обсягу витрат на науково-дослідні роботи на 257,1 млн. грн. (табл. 4). Цю ситуацію можна пояснити тим, що більша частина інноваційної продукції на експорт, реалізована за проектами технопарків, відкладалася на наступний період під час проведення науково-дослідних робіт, витрат на які особливо вимагає продукція на експорт через підвищену потребу іноземних країн у високоякісних товарах. Відповідно за 2008 рік обсяг реалізованої інноваційної продукції на експорт за проектами технопарків зменшився на 212 млн. грн., оскільки велика частина інноваційної продукції, реалізованої за попередні роки, була застосована на продаж саме у 2008 році. Цьому також послужило збільшення обсягу імпортової продукції технопарків на 190 млн. грн. порівняно з 2007 роком, на якість яких промислові підприємства звертали особливу увагу (табл. 2).

Якщо після різкого падіння у 2009 році обсяг реалізованої інноваційної продукції до 2011 поступово зростає, то за 2012 рік він зменшився на 6229 млн. грн. порівняно з попереднім роком, незважаючи на незначне збільшення кількості підприємств, що впроваджували інновації (табл. 4).

Таблиця 4. Основні показники впровадження інновацій промислових підприємств України за 2000-2012 роки

Рік	Підприємства, що впроваджували інновації		Впроваджено нових технологічних процесів		Освоєно виробництво інноваційних видів продукції, найменувань		Обсяг реалізованої інноваційної продукції, млн. грн.		
	Кількість	%	Разом	у т.ч. мало відходні, ресурсозберігаючі	Разом	з них нові види техніки	Разом	у т.ч. принципово нової	із загального обсягу на експорт
2000	1491	14,8	1403	430	15323	631	12148,3	3813,6	3023,6
2001	1503	14,3	1421	469	19484	610	10365,4	5674,8	3158,5
2002	1506	14,6	1142	430	22847	520	12605,7	5753,2	4421,5
2003	1120	11,5	1482	606	7416	710	12882,1	5640,9	4776,2
2004	958	10,0	1727	645	3978	769	18784,0	9542,3	7984,4
2005	810	8,2	1808	690	3152	657	24995,4	10755,4	12494,8
2006	999	10,0	1145	424	2408	786	30892,7	18194,9	12797,0
2007	1186	11,5	1419	634	2526	881	40188,0	22305,8	14666,6
2008	1160	10,8	1647	680	2446	758	45830,2	14688,7	23633,1
2009	1180	10,7	1893	753	2685	641	31432,3	8511,5	13200,9
2010	1217	11,5	2043	479	2408	663	33697,6	10995,1	13713,0
2011	1327	12,8	2510	517	3238	897	42386,7	17411,0	12630,6
2012	1371	13,6	2188	554	3403	942	36157,7	14500,0	7598,0

Складено автором за даними [8; 9]

Це також відобразилося на зменшенні загального обсягу фінансування інноваційної діяльності на 2853,3 млн. грн., коли кількість підприємств, які займалися інноваційною діяльністю, за 2012 рік збільшилася на 79 підприємств (табл. 3). Відповідне становище пояснюється нестачею коштів на фінансування інноваційної діяльності, значним фактором чого послужив низький обсяг реалізованої продукції за проектами технопарків у 2011 році (1,996 млн. грн.), який, починаючи з кінця 2007, поступово знижувався. Відповідно невелика кількість зареєстрованих технопарків в Україні не сприяла зростанню обсягу бюджетних коштів, що негативно позначилося на податкових пільгах, обсяг яких до кінця 2011 року знизився до нульового значення, а також на кількості новостворених робочих місць, яка у 2011 році досягла нульового результату (табл. 1, 2).

Таким чином, між технопарками та новоствореними робочими місцями існує тісний зв'язок, який спонукає як до активної діяльності промислових підприємств, так і до державного стимулювання інноваційної діяльності за рахунок податкових пільг та бюджетного фінансування, оскільки, як показує досвід зарубіжних країн, більшу частину фінансування технопарки отримують від держави.

Thus, there is a close connection between technological parks and accrued workplaces, inducing both to activation of industrial enterprises activities and to state stimulation of innovation activities due to tax deductions and budgetary financing, because as experience of foreign countries shows, the most part of financing technological parks receive from public institutions.

Як бачимо, створення технопарків позитивно впливає на розвиток інноваційної інфраструктури України. Це пояснюється наявністю в країні високого науково-технічного потенціалу, який проявляється у високому освітньому рівні населення, достатній кількості кваліфікованих робітників, розробці високоякісного програмного забезпечення, а також значній мережі наукових установ і закладів освіти. Однак інноваційні структури України не приділяють достатньої уваги грамотному й ефективному застосуванню своїх можливостей, а лише створюють основи наукомісткої економіки та умови для пориву на світовий ринок високих технологій, в чому полягає основна проблема їх функціонування [10, с. 83-84].

Так, ринок науково-технічної продукції, в умовах якого створюється мережа технопарків України, формується під впливом низки несприятливих факторів, основними з яких є:

- ❑ обмеження попиту на інноваційні пропозиції всередині країни;
- ❑ низька платоспроможність вітчизняних споживачів нової техніки;
- ❑ обмеження можливостей фінансування інноваційної діяльності з державного бюджету;
- ❑ відсутність зацікавленості фінансових і банківсько-кредитних систем у підтримці інноваційних проектів;
- ❑ наявність західних фірм-розробників технологій, виробників і постачальників матеріалів, устаткування й технологій, які створюють конкуренцію на внутрішніх ринках;
- ❑ прагнення західних замовників без суттєвих інвестицій комерціалізувати наявний в Україні науковий потенціал щодо технологій подвійного призначення у власних інтересах;
- ❑ політична нестабільність в Україні [11].

Отже, активізація роботи існуючих технопарків у будь-якій країні світу, в тому числі в Україні, а також напрями створення нових перспективних технопарків потребує застосування ряду заходів щодо розвитку інноваційної інфраструктури, які пропонують вітчизняні та зарубіжні автори різних літературних джерел, зокрема:

1. Комерціалізація має проводитись за результатами зустрічі науковця як носія передової ідеї щодо створення нових інноваційних структур або вдосконалення існуючих та підприємця-замовника як бізнес-консультанта та знавця ринку, здатного окреслити своє бачення шляхів удосконалення діючого виробництва, технології або розширення асортиментного ряду на підприємстві з урахуванням зауважень з боку науковця, а також оцінити й підтримати у фінансовому плані актуальну пропозицію [7, с. 9-10].

2. Створення технопарків (промислових парків) має організовуватись переважно за функціональним принципом, а не за територіальним, що дозволить промисловим підприємствам здійснювати інноваційно-інвестиційну діяльність більш ефективно завдяки посиленню державного контролю

й незалежного аудиту на будь-якій стадії, оскільки в цьому випадку процес надання пільг відбуватиметься саме під реалізацію конкретних проектів, а не територіям [12].

3. З метою посилення впливу держави на прискорення застосування наукових знань з боку наукових установ та впровадження наукових результатів у практику з боку промислових підприємств нормативно-правова база інноваційно-інвестиційної діяльності має вдосконалюватись. Це обумовить збільшення зацікавленості в розробці та реалізації нового спільного проекту як державних установ, так і промислових підприємств, індивідуальних підприємств, а також фінансових інститутів, що стане суттєвим чинником створення перспективних технопарків у країні і покращення конкурентоспроможності економіки держави [13, с.32-37].

4. Стратегія розвитку економіки України має спрямовуватись на забезпечення відкритості доступу до знань у сфері інноваційно-інвестиційної діяльності та їх поширення, а також передбачати залучення інвестицій у ті процеси, які орієнтовані на підвищення здатності акумулювати та використовувати відповідні знання з метою трансформації нематеріальних активів у матеріальні здобутки [10, с. 85].

ВИСНОВКИ

Отже, основним поштовхом до створення технопарків є зацікавленість як з боку державних установ, так і наукових закладів та бізнес-структур. З метою налагодження інтересів між відповідними сторонами державі необхідно розробити таку стратегію інноваційного розвитку в умовах створення технопарків, яка повністю задовольнила б населення, що стане чинником підвищення попиту на дані інноваційні проекти, а також збільшення кількості кваліфікованих кадрів. Все це обумовить підвищення платоспроможності промислових підприємств і надасть більшої можливості державним установам здійснювати фінансування перспективних інноваційних проектів.

Consequently, a basic push to technological parks creation is the interests of both public institutions and scientific establishments and firms. To adjust the interests between the proper parties the state should develop such an innovation development strategy in terms of technological parks creation, that could satisfy a population completely, becoming a factor of an increasing the demand on these innovative projects, and also skilled personnel. All of that will stipulate the increase of solvency of industrial enterprises and will give the greater possibility for public institutions to carry out the financing of perspective innovative projects.

ЛІТЕРАТУРА

1. Колесник О. П. Інфраструктурная составляющая инновационного развития / О. П. Колесник // Бизнес-Информ. – 2010. – № 1. – С. 9-15.
2. Каленюк І. С. Розвиток технопарків в Україні: історія та проблеми становлення / І. С. Каленюк, О. С. Сахун // Науковий вісник ЧДІЕУ. – 2011. – № 2(10). – С. 9-15.
3. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України від 16.07.1999 № 991-ХІV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 40. – С. 363 (із змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/991-14>.
4. Про індустриальні парки: Закон України від 21.06.2012 № 5018-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 22. – С. 212 (із змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5018-17/print1364393340590423>.
5. Сайт Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrproject.gov.ua/project/industrialni-parki-ukraini>.
6. Сайт Національного інституту стратегічних досліджень при Президенті України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/>.
7. Бай С. І. Співробітництво в триаді Держава – наука – бізнес: проблеми та шляхи вирішення / С. І. Бай, К. В. Яцишина // Бизнес-Информ. – 2012. – № 10. – С. 6-11.
8. Сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
9. Сайт Державного комітету України з питань науки, інновацій та інформатизації: Український інститут науково-технічної та економічної інформації (УкрІНТЕІ) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uinpei.kiev.ua/main.php>.
10. Федулова Л. І. Особливості економіки знань на сучасній фазі розвитку суспільства: теорія і практика розбудови в Україні / Л. І. Федулова, Т. М. Корнєєва // Актуальні проблеми економіки. – 2010. – № 4. – С. 73-86.
11. Тараненко О. М. Історія та проблеми становлення технопарків в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://intellec21.cdu.edu.ua/?p=243>.
12. Геєць В. Спеціальні економічні зони: чорні діри чи точки економічного зростання / В. Геєць, В. Семиноженко // Дзеркало тижня. – 2006. – №14 (623) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://gazeta.dt.ua/archives>.
13. Igor Prodan. A Model of Technological Entrepreneurship // Handbook of Research on Techno-Entrepreneurship. – 2007. – P. 26-37.